

Rond de middag zoeken we een plekje om te eten. Maar als je omgezaagde boomstammen of rotsblokken zoekt om er te kunnen op zitten vind je er natuurlijk geen. Op een bepaald ogenblik komen we aan een werfkeet van houthakkers. In de keet zitten de houthakkers te eten. Ludwig maakt meteen een praatje met die mannen en zegt dat hij een collega is van hen, dat hij ook goed kan zagen. En meteen worden er ons twee stoelen aangeboden.

Er is geen wolkje aan de lucht en het is terug snikheet. Wij dienen dan ook heel veel vocht in te nemen. Als we even willen uitrusten doen we dat op een beschaduwde plek, liefst met wat wind erbij.

Ik zit er door
en door door.

Mijnheer pastoor (of is het zijn meid) hangt zijn was buiten naast de kerk. We nemen een verfrissend voetbad in het kraakheldere water van de Oriège in Orgeix. Het water stroomt behoorlijk snel en bruist over de keien op de bodem. Zowel de kerk als de fraaie boogbrug zijn opgetrokken in dezelfde soort grove en ruwe natuursteen.

We plaatsen onze tent naast een kabbelend bergriviertje in de nabijheid van de cabane die gesloten is. Jan doet zijne was en zijne plas. Ludwig laat de drinkfles, vastgemaakt aan een touwtje, afkoelen in het water. Nadien bindt hij zijn kousen vast aan het touw en laat dit in het snel stromende water hangen. Op deze manier worden de kousen proper en zacht.

Wij zetten onze tent net voor een brug en barricaderen de toegangsweg met takken en sprokkelhout. Net voor we in slaap vallen, passeert manke Bella nog met haar kalveren. Wij bakenen ons domein dan maar verder af met een extra touwtje. Reeds om 19.30 uur gaan we slapen.

Vrijdag 16 juli 2010

- Van : cabane du Resse de Bas 1.300 m
- Naar : Porté 1.600 m
- Duur : 11 u

Omdat we vandaag een lange dag willen doen hebben we onze wekker (GSM) laten aflopen om 05.30 uur. Als we gewekt worden trekken we de tent open doch het is nog pikdonker. We kruipen dan nog maar een half uurtje terug in de slaapzak. We weten immers dat het om 06.00 uur wel al licht begint te worden.

Het gaat omhoog naar de Col de Joux (1702m) om dan af te dalen naar Mérens-les-Vals (1060m). Dit bergdorp heeft zijn naam gegeven aan een wereldberoemd paardenras doch in het dorp zelf zien we daar niets van. Het is warm maar af en toe is er toch ook wat wind. De hemel is grotendeels van de dag helblauw.

Het dorpje heeft smalle straatjes, huizen gebouwd uit rotsblokken en een ruïne van een Romeanse kerk. De kerk werd opgetrokken einde tiende eeuw maar door Spaanse soldaten in brand gestoken in 1811. Rondom de kerk staan er nog enkele metalen kruisen op wat ooit een kerkhof is geweest. Er staat ook nog een grafsteen op het kerkhof doch de inscripties zijn niet meer te lezen. Het dorpje heeft ook een winkeltje dat wij zowat leeg gekocht hebben.

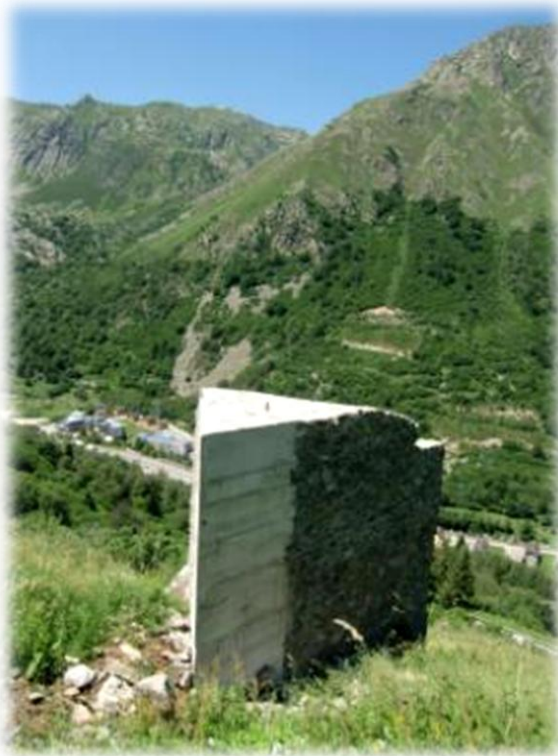

We moeten omhoog naar L'Hospitalet-près-l'Andorre (1400m) en dan verder omhoog tot boven de Col de Puymorens (1920m) en omlaag naar Porté (1600m) onze eindbestemming voor vandaag.

Her en der krijgen we zicht op betonnen obstakels op de bergwand. Dit zijn lawinebrekers om de gevolgen van sneeuwlawines te beperken. Het gedeelte dat zichtbaar is van in het dorp wordt mooi afgewerkt met natuursteen. De punt of de snede van de brekers laat men in beton.

Voor ons ligt het Vorstendom Andorra waar we vandaag een heel klein stukje zullen in vertoeven. De voertaal van de Andorrezen is Catalaans. In Andorra gebruikt men de euro als betaalmiddel en slaat men geen eigen munten. Na de oorlog met Duitsland werd Andorra in het Verdrag van Versailles vergeten en bleef dus, juridisch gezien, in oorlog met Duitsland. Pas in 1958 heeft Andorra officieel vrede gesloten met Duitsland.

Dakwerker aan het werk. De kleine, natuurlijke ronde, leien zijn in werkelijkheid toch wel wat groter dan men op het eerste zicht zou denken.

Om 18u zijn wij op de gemeentelijke camping en nog net voor het sluitingsuur in het plaatselijk winkeltje. Hier zien wij voor het laatst onze Spaanse Katharen. Verder op onze tocht komen wij wel nog dagjeswandelaars en jeugdgroepen tegen, maar geen echte Katharen meer. In het dorp staan veel kleine huisjes en zo aan de voordeur te zien zijn ook de bewoners naar de kleine kant.

Het dorp heeft slechts één hotel-restaurant waar enkel een vast menu te verkrijgen is. Het hotel heeft geen gasten. Eén liter wijn kost er 4 euro.

Zaterdag 17 juli 2010

- Van : Porté 1.600 m
- Naar : Talltandre 1.550 m
- Duur : 11 u

Ook vandaag wordt het een langere dag dan voorzien. We beginnen er zo precies een beetje een gewoonte van te maken om dagelijks 11 uren te stappen. Zoals steeds volgen wij de goed aangebrachte GR streepjes conséquent. Na een tijdje merken wij evenwel dat wij een totaal verkeerde richting uitgaan : wij zitten op de verkeerde GR. Het is de eerste keer. Spijtig genoeg zal het de laatste keer niet zijn. Wij verliezen 3 kwartier vooraleer we weer op het goede pad naar Porta (1511m) zitten.

Als we ontbijten aan de rand van de rivier horen wij plots achter ons paarden lopen. Het blijkt een boer te zijn die met zijn kudde paarden, net alsof was het een kudde koeien, op weg is naar een alm. De paarden lopen los en volgen de boer blindelings.

Er zitten hier ontelbaar veel vlinders in alle formaten en kleuren. Van Porta stijgen wij naar de Portella Blanca (2517m). Dit is het hoogste punt van onze tocht en ook het drielandenpunt tussen Frankrijk, Andorra en Spanje. Het is meer dan drie uur klimmen in een verzengende hitte. Maar de landschappen rondom ons zijn fabelachtig mooi.

Ik heb broodnodig
brood nodig!

Op weg naar de Portella Blanca krijgen we zowat elk landschap onder de voeten geschoven. Het gaat van ruw gesteente over in een groene oase van azaleastruiken om vervolgens over te gaan naar stenen blokken, sommige graspaden en grintwegen. Van nieuwe insectenbeten hebben we nog nauwelijks last. Maar de oude beten jeuken, vooral 's nachts, des te meer.

Portella Blanca is van kilometers afstand al te zien maar van op grote afstand hebben we er geen foto van. De naam zegt het al zelf “witte poort” ligt tussen groene bergtoppen en is hierdoor zelfs ’s nachts, bij heldere sterrenhemel, goed zichtbaar. De Katharen hadden een vluchtroute langs deze col en het was vooral tijdens de nacht dat ze deze route volgden. A partir d'ici on ne parle plus le Français... Ja, Spaans kennen wij niet en Catalaans nog veel minder. Hier is ook het drielandenpunt “Frankrijk – Andorra – Spanje”. We verlaten nu definitief Frankrijk en Andorra en zullen de rest van de tocht op Spaans grondgebied vertoeven.

We horen tijdens de afdaling veel marmotten roepen doch we zien er slechts enkele. Het is een ontzettend lange maar mooie afdaling.

We ontmoeten paarden die, net als de koeien, een bel rond de nek hebben.

Ons voorziene eindpunt Cal Jan de la Llosa komt in het zicht. Hier zou een camping zijn. Het blijkt een aantal vervallen gebouwen te zijn allen eigendom van de enige bewoner, een boer. Het is zowat de boer Sjarel van bij ons. Jan wordt er onthaald met een hondenbeet in zijn been. Boer Sjarel laat zich immers beschermen door vier, onverzorgde, verwilderde honden. Geen nood zegt boer Sjarel, in de natuur vind je makkelijk een kruid dat je op de wonde moet wrijven en het is direct genezen. Wij vragen waar er water is. Boer Sjarel wijst naar de rivier. Ja maar het is om te drinken. Geen probleem, hij verkoopt water aan 2 euro de fles. Douches en toiletten? Hij wijst terug naar de rivier. Of we onze tent mogen opzetten? Natuurlijk voor slechts 20€. Wij bedanken boer Sjarel voor zijn aanbod en stappen verder tot 19u, zetten de tent op aan de rand van het bos en gaan slapen. Eventjes maar, want al vlug horen wij langs alle kanten geweerschoten. Ludwig is er gerust in, kruipt in zijn kogelvrije slaapzak en snurkt verder.

Zondag 18 juli 2010

- Van : Talltandre 1.550 m
- Naar : Font de l'Inglà 1300m
- Duur : 9 u

Van zodra het licht wordt breken we de tent af. Vanaf 7 uur volgen wij weer onze wit-rode streepjes. Na een tijdje zijn we ze kwijt en wat later vinden wij ze terug. Maar de afgelegde weg klopt in niets meer met onze wegbeschrijving. We zitten blijkbaar weer op de verkeerde GR. Met de stafkaarten langs Spaanse kant ben je niet veel. We komen aan geasfalteerde wegen die we in de verste verte niet kunnen terug vinden op onze kaart. We kunnen echter niet anders dan door te stappen tot we een levende ziel tegen het lijf lopen.

Aan de kant van de weg staan 2 mannen bij een jeep. Zij zijn gewapend met verrekijkers en een jachtgeweer op statief. Wij denken aan gisteravond en aan de plaatjes “Reserva nacional de caça”. Dit is hier géén mestopslagplaats, maar een jachtgebied. Wij zitten al dichtbij ons einddoel Bellver de Cerdanya op de nieuwe GR107, maar mijlenver van onze geplande route op de oude GR107. De jagers wijzen ons een doorsteek naar de oude route via Bastida (1657m). Vandaar dalen we af naar Talltendre (1575m) en verder langs een 7km lange asfaltbaan naar Bellver (1032m).

Om 13u ploffen we neer in Bar Brasil voor een tappa, een pizza en liters vocht. Na onze dorst wat gelest te hebben gaan we naar de camping. Ze hebben er een vaste prijs voor een tent of caravan, een gezin met vier kinderen, een parkeerplaats en elektriciteit. Dat kost 37.50€. Dat wij maar een klein tentje hebben, geen auto of kinderen hebben en geen elektriciteit nodig hebben laat de uitbaatster koud. Het blijft 37,50 euro. En als we nu elk een tentje bij ons hadden? Heel simpel zegt de uitbaatster dan is het 2 keer 37,50 euro. Wij bedanken en keren terug naar Bar Brasil om de verzengende hitte verder weg te spoelen. Na 18u voelen we ons genoeg beneveld en krassen op om op zoek te gaan naar een plaatsje voor wildkamperen. Het wordt een picknickplaats met een bronnetje.

